

FENT I DESFENT

Com una pluja amarga

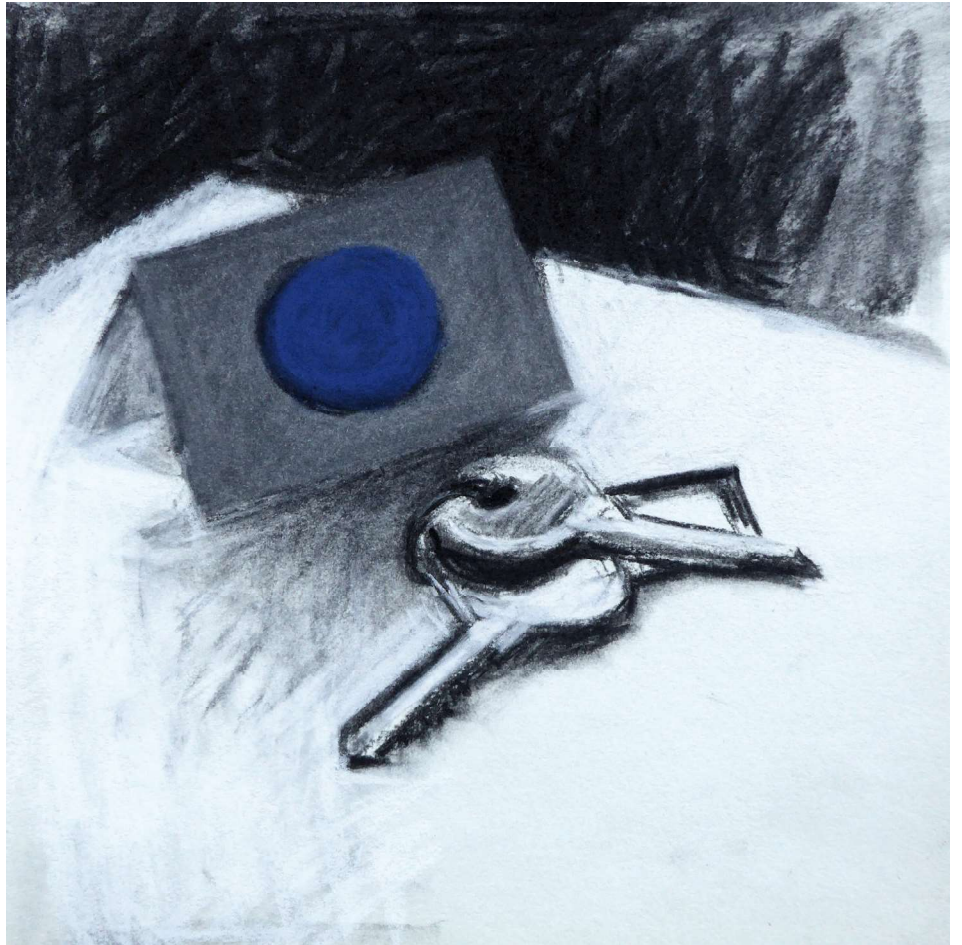
On va a parar, l'amor que es dona i que l'altre no rep, que no li arriba?

No, no m'hi recreo. Per això hi estic bé, aquí, perquè amb ella no hi vam venir mai. A mi ja em va bé, que sigui així de cutre; no tinc manies i fins i tot em fan gràcia, aquests restaurants aturats en el temps, abans quasi tots de gallecs i ara quasi tots de xinesos, relíquies ronyoses d'una Barcelona que ja gairebé no existeix, que ha anat quedant sepultada pel disseny en sèrie i els enganys. Però ella té el morro més fi, sens dubte, aquí no la podia dur. «No sé, no sé si és un lloc prou adequat per a una dama», m'hauria dit, arrufant el nas. I rient, esclar, com sempre, fresca, lluminosa; però i tant, que m'ho hauria dit, no se n'hauria estat pas de dir-m'ho. Per això hi he pensat de seguida, de venir aquí, quan m'ha trucat en Joan perquè aprofitéssim que ha de fer nit a Barcelona i quedéssim per sopar. No suportó els llocs on tot em crida que ella no hi és.

Només tinc ganes de plorar i de beure, a estones per aquest ordre i a estones a l'inrevés. Però no, no m'hi recreo. No vull caure en l'antologia de sàbanas frías y alcobas vacías, que diu aquella cançó de Sabina que ella cantava de vegades, quan estava de bon humor, estàvem de bon humor, quan no hi havia res que em pogués fer pensar que me la podria haver d'acabar aplicant, o com a mínim jo no me n'adonava. No vull quedar-me ladrando a las puertas del cielo, acomodar-me en l'autocompassió i el retret. No miro fotos, no rellegeixo missatges. Tret de casa, que no tinc més remei, no torno on vam ser feliços, o almenys jo ho era i donava per fet que ella també. No vull pensar-hi, no vull pensar en res. Deixar-me anar, el cervell embotat, els sentits apagats. Res.

No tinc ganes de res ni de ningú, però sí que m'està bé que vingui en Joan. Si he de veure algú, que sigui ell. Feia molt, ara; a ell li costa de trobar l'ocasió de venir a Barcelona, i a mi encara més d'anar a Santa Cristina, ja ho admeto. Cadascú amb la seva vida, els seus maldecaps i les seves urgències, quedem molt menys del que a mi m'agradaria. Però quan ho acabem fent sempre és una festa, és com si ens haguéssim vist el dia abans, i sempre em reconforta. Em dona pau, em reconcilia amb mi, és un oasi.

En Joan em coneix com ningú, de fa molt temps, d'abans de quasi tot. És força més normal que jo, en el millor sentit de l'expressió. És molt més pràctic, veu i fa les

Il·lustració: **Maria Recasens Vert**

coses molt més senzilles, toca de peus a terra infinitament més que jo, sense que això, per sort, l'hagi convertit en un cinic. Sempre ha tingut seny per tots dos, m'anima quan defalleixo i em posa pedres a les butxaques quan se me'n va l'olla. I, sobretot, sempre em vol entendre. Sap més de mi que jo d'ell, perquè no sol parlar gaire d'ell mateix, és veritat, però o m'enganya molt o crec que ja li estan bé les coses com són entre nosaltres. Com sempre han estat, de fet, tant quan érem uns adolescents impacients per perdre la innocència com ara que ja som més enllà dels trenta-quinze i ens van passant les presses. I crec que té clar com me l'aprecio, també. A més, a ella la coneix molt poc, diria que s'han vist només una vegada, que jo recordi, i no sap res del que ha passat. Això em dona un marge de maniobra.

No sé què li explicaré, no sé ni si l'hi explicaré. Puc jugar a fer veure que no passa res i podem tenir una nit divertida, com les nostres de sempre, que sigui una treva, un parèntesi, com si aquesta angoixa no em tingués tan apamat, no em posseís, no em

governés. O li puc dir la veritat. Ara mateix em fa una mandra insuperable pensar-hi. Sobre la marxa.

Ja veig que he vingut massa aviat, encara ha de faltar una bona estona perquè arribi. Massa temps per pensar, tinc, això és el que em passa. No, no m'hi vull recrear, i el que he de fer és sortir d'aquest forat, ja ho sé. Però com em costa, com acabo tornant a rodolar cap al fons, una vegada i una altra.

«Ho sento, Martí. Ho sento molt», deia la nota que vaig trobar damunt la taula del menjador, al costat de les claus de casa. I prou. Ja està? Això és tot? (...)

| **Josep Sauri** |

Aquestes són les primeres línies de la novel·la *Com una pluja amarga*, de Josep Sauri, presentada a Palafrugell el passat juny. Les ha il·lustrat la pintora i dibuixant Maria Recasens; podem veure la seva exposició *La mirada enjòlita* a la torre de Sant Sebastià fins al 24 de setembre.